

Bibliaóra – 2024. április 16.

Előfohász: „Istenünk könyörülő irgalmáért, amellyel meglátogat minket a felkelő nap a magasságból, hogy világítson azoknak, akik sötétségben és a halál árnyékában lakoznak, hogy lábunkat a békesség útjára igazítsa (Lk 1,78-79).”
Ámen.

Kezdő ének: 36. zsoltár: „A gonosztevőknek dolgán...”

Előima: Köszönjük Urunk, Istenünk hatalmas kezed keménységét és simogatását is. Köszönjük a sok elesést, amelyekből tapasztaltuk, hogy egyedül nem megy. Egyedüli reményünk, ó Isten csak te vagy... Felséges Királyunk, Útmutatónk, hálásak vagyunk a befogadó szeretetért, és kérünk azért, hogy Te győzz le bennünket, hogy pihenni és dolgozni is tudjunk. Hálásak vagyunk az idő ajándékáért, hálásak vagyunk a kegyelmi idő ajándékáért, add, hogy hasznosan töltsük el napjainkat és ne léhaság, haszontalanság jellemezzen bennünket. Mutass rá Urunk becsvágyó életünk részeire, hol és mikor akartunk többet kevesebért. Taníts meg bennünket arra, hogy tudjuk, mindenkinek helye van ezen a földön, de aki ravasz, számító és haszonleső, azt Te vedd szárnyaid alá építve és szolgálva felé szelídségeddel és világosságoddal, életnek kútfeje, drága Jézus. Add, hogy legyünk ravaszok, mint a róka és szelídek, mint a galambok. Vezesd néped arra a felismerésre, hogy amit maga dönt el elhamarkodottan, annak következménye van az életére. Igédet lámpásként ne rejtjük véka alá, hanem azt Te magyarázd Szentlelked ereje által ma is és most is. Áld meg közösségünket Krisztusért és Krisztusban. Ámen.

Textus: Józsué könyve 9. része: *Amikor meghallották ezt mindazok a királyok, akik a Jordánon túl a hegyvidéken, a Sefélá-alföldön és a Nagy-tenger egész partja mentén a Libánon felé laktak: a hettiták, az emóriak, a kánaániak, a perizziek, a hivviek és a jebúsziai, szövetkeztek egymással, hogy együttesen harcoljanak Józsué és Izráel ellen. Gibeón lakói azonban hallva, hogy mit tett Józsué Jerikóval és Aj városával, a maguk részéről cselhez folyamodtak. Elindultak, és így szerelték föl magukat: elnyútt zsákokat szereztek szamaraikra meg elnyútt, megrepedezett és összekötözött borostömlőket, a lábukra elnyútt és foltozott sarukat, magukra pedig elnyútt ruhát. Útravaló kenyérük is mind száraz és csupa morzsa volt. Így mentek Józsuéhoz a táborba, Gilgálba, és ezt mondták neki meg az izráelieknek: Messze földről jöttünk. Kösetek most szövetséget velünk! Az izráeliek azonban ezt mondták a hivvieknek: Hátha köztünk laktok, hogyan köthetnének akkor veletek szövetséget? Azok ezt mondták Józsuénak: Szolgáid vagyunk. Józsué azonban megkérdezte: Kik vagytok, és honnan jöttetek? Azok ezt felelték neki: Egy nagyon távoli országból*

jöttek a te szolgálid Istenednek, az Úrnak nevéért, mert hallottuk hírét és mindazt, amit Egyiptomban véghezvitt, meg mindazt, amit az emóriak két királyával tett a Jordánon túl: Szíhónnal, Hesbón királyával és az astároti Óggal, Básán királyával. Ezért véneink és országunk lakói ezt mondták nekünk: Vegyetek magatokhoz útravalót, menjetek eléjük, és mondjátok nekik: Szolgáitok vagyunk, kössetek hát szövetséget velünk! Itt a kenyérünk: még meleg volt, amikor otthon becsomagoltuk az útra, és elindultunk hozzátok, mostanra pedig száraz és csupa morzsa lett. Ezek a borostömlők is újak voltak, amikor megtöltöttük, most pedig repedezettek. A ruhánk és a sarunk is elnyútt a nagyon hosszú úton. Ők kezükbe is vették ezeknek az útravalóját, de az Úr akaratát nem kérdezték meg. Józsué ráállt a békére, és szövetséget kötött velük azzal az ígérettel, hogy életben hagyja őket. A közösség fejedelmei pedig megesküdtek erre. Három nappal azután, hogy szövetséget kötöttek velük, meghallották, hogy a közelből valók, sőt közöttük laknak. Útnak indultak ezért Izráel fiai, és harmadnapra elérkeztek azok városaihoz. Ezek voltak a városaik: Gibeón, Kefírá, Beérót és Kirjat-Jeárím. De nem koncolták fel őket Izráel fiai, mert a közösség fejedelmei megesküdtek nekik az Úrra, Izráel Istenére. Emiatt zúgolódni kezdett az egész közösség a fejedelmek ellen. De a fejedelmek mind azt mondták az egész közösségnek: Megesküdtünk nekik az Úrra, Izráel Istenére, nem bánthatjuk tehát őket. Ezt tegyük hát velük: hagyjuk életben őket, és akkor nem ér bennünket az Úr haragja amiatt az eskü miatt, amelyet nekik tettünk. Majd azt mondták a fejedelmek: Maradjanak életben, de legyenek favágói és vízfordói az egész közösségnek! Így határoztak tehát róluk a fejedelmek. Józsué pedig hívatta őket, és így beszélt hozzájuk: Miért szedtetek rá bennünket? Azt mondtátok: Nagyon messziről érkeztünk. Pedig közöttünk laktok. Legyetek azért átkozottak! Ne fogyjanak ki közületek a szolgálak, Istenem házának favágói és vízfordói! Azok ezt felelték Józsuénak: Mivel tudomásukra jutott a te szolgálidnak, hogy Istenetek, az Úr megparancsolta Mózesnek, az ő szolgájának, hogy adja nektek az egész országot, és pusztítsa ki előletek az ország minden lakóját, nagyon féltettük tőletek az életünket, ezért tettük ezt. Most már a kezedben vagyunk, bánj velünk úgy, ahogyan jónak és helyesnek látod! Józsué pedig ezt tette velük: Megmentette őket Izráel fiainak a kezéből, és így nem gyilkolták le őket, de elrendelte Józsué azon a napon, hogy a közösségnek, valamint az Úr oltárának a favágói és vízfordói legyenek azon a helyen, amelyet majd kiválaszt az Úr. Így van ez ma is.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

A jerikói és az áji győzelmek után újból egy olyan néppel találkozunk, mint Ráháb. Ennek a népnek a harca éppen az áji győzelem félelméből adódik. Ennek a

városnak egy része egy különös cselekedetre szánja el magát. Ahelyett, hogy védekező állaspontot tanúsítanak a saját királyuk mellett, királyukat félre tolják, és csatlakoznak a választott néphez. Aki ezt a történetet lejegyezte, az gondos odafigyeléssel tette, amit már az olvasás alatt is megfigyelhettünk. Minden király, amely akkor él és mozog összefog és Józsué ellen támad. Ez a koalíció egy nagyon széles kiterjedésű, és nagyon érdekes, hogy még ott szerepel az emóriak királya, hiszen Ráháb e király teljes leigázását említi, ami alapján Istenhez tért. (ld. Józsa 2,10) Ezek a királyok felfogták, hogy csak együttes erővel győzhetnek Izráellel szemben és így Izráel nagy veszélynek van kitéve. Félnie és rettegnie kellene. Így ők erősebbek, ők rendezettebbek, előnyük, hogy otthoni terepen mozognak, hiszen ők letelepedett életformát képviselnek és mindenképp jobban fel vannak fegyverkezve. Ők egy hatalmas hadsereget vonultatnak fel és ezáltal egy nagy katasztrófa forgatókönyv van előttünk. Ekkor érkezik a hír Gibeonba, hogy Jerikó és Áj elesett. Gibeon külön tervet állít fel. A héber szó, amit a fordítók csellet adnak vissza, nem csel jelent eredetileg. Józsué később cselnek ítéli meg a 22. versben, de itt nem csel, hanem tervként jeleníti meg a Szentíró. Úgy ahogyan Ráhábnak is terve volt, úgy a Gibeoniak sem csellet akarják megfogni Isten népét. Tervük középpontjában az állt, hogy küldöttekként jelenítik meg önmagukat, és minden, ami rajtuk volt az elnyűtt és elhasználódott volt. Rongyok képezték mindenüket. Rongyok, elnyűtt dolgok, morzsák. Milyen dolog ez, így járulni Isten népe elé Gilgálba. Ezután pedig előadják merészen és nyíltan, hogy kik ők. Mondandójuk egyik része hazugság, hiszen Gibeon Jerikó szomszédságában fekszik. Hamisan szólnak, de a másik része beszédüknek igaz. Ők szövetségre akarnak lépni Isten népével. Közel élnek, szinte egymás mellett, de sajnos a vallásuk nagyon eltérő. Emellett parancsoló módban, tehát lépjetek szövetségre velünk, de azonnal. Nincs ebben kérelemben semmi szépítés, a „légy szíves” a keleti népek nem ismerik, igen vagy nem. Így nem lehet beszélni senkivel, akik eléjük állnak és azonnal diktálnak. Azzal azonban, hogy diktálnak, ők irányítanak kifejezik, hogy hogy más járható út nincs. Ez az egy lehetőség adott. Semmi más. Nem számítanak elutasításra. Bizony a Gibeoniak a híviek. A híviek fővárosa Gibeon volt, és ezek királya is részt vállalt a nagy Izráel ellenes koalícióban. Hogyan is állunk akkor az Úr színe előtt? Most mi is van? A király egy más szövetség részese, és a főváros lakói elhatározták, hogy Izráellel alkut kötnek. Ez nem kapituláció, ők szövetségre akarnak Izráellel lépni. Meg akarnak egyezni és hozzájuk csatlakozni. A választott népnek azonban igaza van: közöttünk éltek és mi kössünk veletek szövetséget. Megérzik, hogy a szavak mögött nincs teljes őszinteség, sőt le is tegezik őket. Mi nem köthetünk veletek szövetséget, mert azon népek közé tartoztok, akiket ki kell írtani. Izráel népének tilos volt szövetségre lépni az eredeti ott lakó népekkel. Mózes V. könyve tele van Kánaán népeinek a katalógusával és bizony a híviek is hozzájuk tartoztak. Sőt, a házasságok is meg voltak tiltva. Azt akarják tehát, hogy rúgják fel azokat a

feltételeket, amelyeket az Úr tett eléjük nyilvánvaló utasításként. Erre szolgálként állítják be magukat, meghozzá Józsué szolgálíként. Te vagy a mi urunk, Te rendelkezel velünk, ahogyan döntesz, azt elfogadjuk. Ezzel kimondják, hogy a mi vezérünk te vagy, Józsué, és nem tartozunk királyunk alá. A te szolgálid vagyunk, nem pedig királyunk szolgálí. Nagyon erős bizonyoságtétel ez, ami felér egy hazaárulással. Erre jön az új kérdés: Kik vagytok és honnan jöttök? Újból egy erős kijelentés hagyja el ajkukat: Mi nem hozzád, nem a néphez, hanem a te Istened nevéhez akarunk csatlakozni. Bennünket vonzott az Úr erős neve. Nem ti, nem a ti cselekedeteitek, hanem Isten neve. Mi, amit tettünk, azért tettünk, mert Isten hatalmas nevének a befolyása alatt állunk. Ők csak a nevét tudják, nem tisztelik, de amit nevéről: Isten tudnak, az a sok szabadító tett. Amit Istenről hallottak, az vonzotta őket az Izraeliek közösségébe. Amit hallottak Istenről. Isten volt az egyetlen indok, amiért készek voltak Izráelhez csatlakozni. Amit Istenről hallok, az teszi vonzóvá számomra azt a közösséget, ahol Istent dicsőítik és magasztalják. Én még nem tisztelem, én még nem tartozom hozzájuk, de mágnesként vonz az a közösség. Ez a csel? Ezt nem lehet és nem is szabad megítélnünk, mert ők azt tették, amit nélkülözhetetlennek tartottak. Egyet tudunk, hogy cselekedeteik fokmérője: Isten neve, semmi más. Két eseményt említenek Izráel történetéből. Az egyiptomi szabadulást és a két emóreus király feletti győzelmet. A győzelem a vonzóerő és a húzóerő. Ők ezért indultak el. Mit tett Isten Egyiptomban? Tíz csapás és a szabadulás, majd a győzelem a két király felett. Hasonlót mond Ráháb is és ugyanaz hat rájuk is mint Ráhábra. (ld. Józsué 2,11) Míg Ráháb és Jerikó begubózott, addig a Gibeon lakóit útnak indította. Egyik megbénult, a másik elindult. Isten tettei így hatnak az emberre. A félelmet keltő Isten, a nagy Úr tettei így hatnak ma is az emberre. Megálok és elnémulok, nem jön ki szó a torkomon, vagy azonnal útra kellek és látni, csatlakozni akarok az Úr népéhez. Jerikó lefagyott, Gibeon beindult, elindult és tárgyalt. Két ellentétes reakció és mindkettő abból adódik, amit hallottak. Ők hallották és elmentek, de miért mentek, mert elhitték, hogy mindez úgy történt. „A hit hallásból van a hallás pedig Krisztus beszéde által (Róm 10,17).” Őket mozgásba hozta a hit. Elmentek, és teljesen áthágták a szövetséget a saját királyukkal. Nem tudták nem megtenni. Itt senki nem játszik semmire, hanem a sok híradás Isten cselekedeteiről, hitet ébreszt. Az Úr szabadításáról hangzó bizonyoságtétel olyan erős, hogy az embert magával ragadja, sőt megjelöli és megjegyzi. Ugyanúgy jól megjegyzték Jerikó lakosai is, de ő rájuk úgy hatott, hogy megbénultak. Ezek a hírek Istenről teljesen hatalmukba ejtették mind a két város lakóit. Minden híradás hat ránk, ezt be kell ismernünk. Gondolkodóba ejt. Meghatalmazást nyertünk a bölcs vénnek és lakosaink által és így jöttünk elétek. Ez egész népünk akarata. Nem a mi fejünkből pattant ki, nem a saját akaratunkat adjuk itt elő, hanem kiküldöttek vagyunk. A parancs szavát újból elmondják, amelyeket most kölcsönöznek saját véneik szájából. Ebből látszik igazán, hogy így a lét a tét. A szövetségkötés igazából

segélykiáltás: „Segítsetek nekünk túlélni ezt az egészet!” Ők meghalnak, ha nem jön létre ez a szövetségkötés. Ők nem akarnak meghalni. Meggyőzni Istennel és észérvekkel. Meggyőzni Isten népét. Jön a kenyér, jön a tömlő, és minden, ami náluk van: Nézzétek! Az elnyűtt dolgok vagy az élő Isten? Ez azonban nem igaz. Az elnyűtt dolgokat vették magukra, de minden a terv része. Isten szava vagy az idegen nép akarata? Az Urat nem kérdezték meg, de hosszasan meghallgatták a pogány népet. Ez a nagy kritika Isten népével szemben. Egy félmondat. Istent nem kérdezték meg, és ez a kulcsfontosságú esemény nem történt meg. A szövetségkötés Isten terve nem a nép döntése. Mindemellett fontos dolgról van szó, hiszen Isten elmondott szavának a felrúgása történik itt. Józsué pedig azt tette, amit kértek tőle Isten megkérdezése nélkül. Ennek a következménye az, hogy a gibeoniak túlélik, és ezt bizony Izráelnek köszönhető. Mintha nem tehettek volna mást, csak azt, amit kértek tőlük. Ennek így kellett lennie. Kérdésünk: Áthágták Isten törvényét? Nem, mert ők nem kötöttek velük szövetséget. Nem, mert ők csak megígérték Ráháb esetében, megesküdték, de szövetségre nem léptek velük. Az eredeti népek más Isteneket tisztelnek, velük nem köthetnek szövetséget. De Ráháb és a gibeoniták már nem tisztelnek más isteneket. Őket meghatározta Isten szabadító tette. Vallást váltottak. A Nap helyett a gibeoniak a világ világosságát választották. Három napi járó földre ott találják a gibeonitákat. Négy városuk van felsorolva és háromszor szerepel a szövegben, hogy nem lehet őket elpusztítani. A szónak értéke van. Hatalmas dolog a kimondott szó, de jön a büntetés, mert így valóban szolgák lettek: favágók és vízfordók. De a hitük megmaradt: „Gibeónnak kilencvenöt leszármazottja (Neh 7,25)” tér vissza a babiloni fogságból. Jézus pedig csak a kánaáni asszony hitére mondja azt, hogy „Asszony, nagy a te hited, ...(Mt 15,28)!”

Közének: 234. dicséret 2. verse: „Jer, világosság ragyogj fel nekünk...”

Textus: Pál apostolnak az Efézusiakhoz írott levél 5. része 1-14. versei: *„Legyetek tehát Isten követői mint szeretett gyermekei, és éljetez szeretetben, ahogyan Krisztus is szeretett minket, és önmagát adta értünk áldozati ajándékkul, Istennek kedves illatként. Ellenben paráznaság, bármiféle tisztátalanság vagy nyereszkedés még szóba se kerüljön közöttetek, ahogyan ez szentekhez méltó, se szemérmertlenség, se ostoba beszéd vagy kétértelműség, mert ez nem illik, hanem inkább a hálaadás. Hiszen jól tudjátok, hogy egyetlen paráznának, tisztátalannak vagy nyereszkedőnek, azaz bálványimádónak sincs öröksége Krisztus és Isten országában. Senki meg ne tévesszen titeket üres beszédével, hiszen éppen ezekért sújtja Isten haragja az engedetlenség fiait. Ne vegyetek tehát részt ezekben! Mert egykor sötétség voltatok, most azonban világosság vagytok az Úrban: éljetez úgy, mint a világosság gyermekei. A világosság gyümölcse ugyanis csupa jóság, igazság és egyenesség. Ítéeljétek meg tehát, mi az,*

ami kedves az Úrnak, és ne vegyetek részt a sötétség haszontalan cselekedeteiben, hanem inkább leplezzétek le ezeket. Mert amiket titokban tesznek, azokról még beszélni is szégyen, de mindaz, amit a világosság leleplez, nyilvánvalóvá lesz. Mert minden, ami nyilvánvalóvá lett, az világosság. Ezért mondja: „Ébredj fel, aki alszol, támadj fel a halálból, és felragyog neked a Krisztus.”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

1-2. versek: Isten példája szerint az Ő tettét követve élhetünk szeretett gyermekeként. Az emberek Isten szeretett gyermekei az Úr oldaláról nézve. Ez a helyes látás kell, hogy meghatározza kapcsolatainkat. A Benne való élet ilyen látást eredményez. Isten szeretett gyermeke ül mellettem, velem szemben a bibliaórán. Ez a családi viszony alapja is: Szülők és gyermekek. Ez az iskolai viszony mércéje is: Tanítók és diákok. Az utánozás korszakát éljük. Olyan jó lenne az Úr szeretetében megmártózni és az Ő látása szerint tekinteni mindenkire. Isten szeretett gyermekei. Krisztus szeretete a mérce. Ahogyan Ő tette. Ahogyan Ő. Krisztus szeretetben építi gyülekezetét. Jézus szeretetére építeni. Az Úr szeretetére apellálni. Ő előbb szeretett, Ő most is jobban szeret, Ő a végsőig szeret, és tettét a kereszten az Atya elfogadta jó illatú áldozatként. Ahogyan Jézus szeretett, úgy kell neked és nekem is szeretni. Nem csupa utánzás ez, ez nem egy másolat, hanem igazi élet és ennek a szolgálatnak illata van, nem pedig szaga. Illatos életként Jézussal az oldalamon szolgálók? Jézus az alap? Jézus a lényeg? Szeretete – az agapé határoz meg?

3-14. versek: A szeretetkapcsolatot azonban vannak dolgok, amelyek lerombolják. Első a szexuális éhség, szó szerint Pál apostol a pornó szót alkalmazza, majd pedig a fősvénységet határozza meg, mint elidegenítő elemet. Bizony mind a kétfajta életvitelt a megromlott kapcsolatok jellemzik. Az egyik a testi örömeket habzsolja, mást és másképpen akar, nézi, kapcsolgatja a csatornákat, a vágyai hajtják, keresi és kutatja a mai világban a személyes önkielégülés lehetőségeit, a másikat pedig a pénz szerelme, a vagyon felhalmozása érdekli. Az alapvető kapcsolatok, férfi és nő között, a családi fundamentum megy teljesen tönkre a testi vágyak iránt érdeklődő személyek miatt. A másik pedig teljesen más célkitűzéssel él, mint a szeretet. Az egyik ajándékoz, a fősvény mindent visszatart. Ezeknek a dolgoknak semmi közük nincs a hithez, a Jézus Krisztusba vetett hithez pedig egyáltalán. A következő a Pál apostoli bűnlajstromban a két értelmű szavak használata. Az ironia a viccelődés mások kárára. Amikor egyik társ a másik társat a neveltség tárgyává teszi. A cinizmus nagy erénynek számít ma is. Sokszor jól mutat a társaságban és felsőbbrendűnek érzi magát egy-egy ember ezáltal. Ezeket a magatartásformákat minden keresztyénnek kerülni kellene. Látjuk hát, hogy van miből megtérnünk. Ezeknek ellentétje pedig, a hálaadás

teljesen kivészett a közösségünkből. Mennyire hézagos, átlátható és nehézkes a keresztyén élet. Nincs mit irigyelni, naponként dolgozni kell magunkon. A Jézus Krisztus szeretetére emlékeztetni önmagunkat és akkor fogunk tudni hálát adni. Nem lehetünk eléggé hálásak annak az Úrnak, Aki meghalt értünk. Krisztus és Isten országa nem nyílik meg olyan emberek előtt, akik paráznak, nyereszkesedők és ostoba beszéd hordozói. Egyedi kombináció ez itt Pál apostolnál: Krisztus és Isten országa. A feltámadott Úrra utal, Akit Isten felmagasztalt. A Felkent, Aki Királyként uralkodik örökkön-örökké. A végső reménységünk csak Krisztusra építhet nem pedig a földi gyönyörökre, a visszatartott vagyokra, a kétértelműségünkre. Aki ezen a földön Jézus szeretetével szolgál, lehetetlen, hogy ne örökösként akarjon élni. Az egyháznak ki kell vetnie ezeket az embereket maga közül. Ki kell írtani mindazokat, akik nyereszkesedők, kétértelmű életet élnek, paráználnak. Mennyire hiányzik az egyházfegyelem. A következő versek bizony az aktuális efézusi problémákkal foglalkoznak. Pál apostol szinte direktív, utasító módon beszél, és konkretizálja a bűnöket, a mulasztásokat: 1. Az üres szavak először is nem vezetnek sehová. Sokakat eltántorítanak az igazságtól, a világosságtól, de a céltalan beszéd sehová sem vezet. Az üres szavak nem teremnek gyümölcsöt. Az üres szavak haszontalanok. Az üres szavak a levegőbe kiengedett tanítások. Változtatni kell az életen. Rendbe kell hozni a kapcsolatokat. Nem lehet a levegőbe beszélni és azokra építeni. Az igehirdetés, a hűség, a mélységeibe belerendült szeretet, meg kell, hogy érintsen, sőt, ha baj van, akkor igen is sért, sőt sérteget. Önérzetes életünket éppen az evangélium, a jó hír teszi helyre, mert az üresség ellentéte a gyümölcs. Milyen jó lenne mindent a helyére pakolni, elrendezni, mint ahogyan a gyermekek muszáj, hogy rendet rakjanak az óvodában mielőtt haza mennek. A lelki rendrakás ideje jött el, nemcsak Efézusban, hanem Pozsonyban. Tisztába kell tenni a gyereket, hogy újból Isten szeretett gyermeke legyen. Pál apostol pedig ezt teszi, mert minden élet ítélet alá esik. Nem lehet közösséget vállalni olyanokkal, akik üres fecsegéssel, nagy szavakkal hirdetik önmagukat. Az életből mindenkinek ki kell venni a részét, még a gyülekezeti életből is. Nem kell közösséget vállalni azokkal, akik csak beszélnek, suttognak, mondják, hogy mit kellene neked tenned, hogy az ő szemükben igazi, valódi értéket képviselj, de közben az életünkben nincs gyümölcs, semmi sem látható az életük fáján, de tudják, hogy neked mi a feladatod. Üres szavak. Isten szava mögött azonban véres áldozat van. A fényt Ő nem az alagút végén mutatta meg, hanem a fényvel berobbant. Pál apostol nem hiába tanít a világosság és a sötétség árnyalataival Efézusban. Az a város úgy ki volt világítva már az ókorban, hogy az már zavaró volt. Az Artemisz templom, a világ hét csodája között szereplő szentély, nagy fényességet árasztott ebben a városban. De, hamis fényt. Aki új életre vágyik Krisztusban, annak új világosság jelenék. Nem hamis, nem szemet gyönyörködtető, elkápráztató valóság, hanem igaz és hű tanú, Aki azért jött, hogy életünk legyen. Ez a hamis fény elaltatta az

efézusiakat, sőt már-már sötétségbe taszította őket. Az igaz világosság Jézus Krisztus, Aki Isten akaratát közvetíti az életünkben. A világossággal által vezetett emberek nem alszanak, nincsenek mély álomba ringatva, hanem tisztán látják az Atya szeretetteljes cselekedeteit, amelyek bennünket is arra sarkalnak, hogy azt tegyünk, ami Istennek tetsző. Jóságot, igazságot hajtson az a föld, amely megismerte a jóságos és igazságos Isten irgalmas tettét Jézus Krisztusban. Igen, hozzon áldozatot annak árán, hogy kimondja, mi a jó és mi a rossz, hogy az Ige mérlegére teszi egész életét, és figyelmeztet, mert értékes számára mindenki. Egyedül a világosság által lehet leleplezni, megnevezni és legyőzni a sötétséget. Amikor az ember kimondja önmagára is, hogy baj van. Isten irgalmassága megmutatja nekünk, hol a hiba és hiba legtöbbször a mi készülékünkbe van. A gyülekezetbe betért embernek látnia kell, hogy ott mi folyik és az hitre, megtérésre, bűnbántra és hitvallásra kell, hogy ösztönözze az egyént. De Efézusban nem így van és Pál apostol ezért felszólal. Nem szabad semmit sem eltitkolni, amit titokban művelnek, az szégyen. Elidegenítő közösséggé vált az efézusi közösség a hívők számára. Nem szabad az ő tettekről még beszélni sem méltó. Bizony, mennyi szégyen, mennyi bűn, amiért Jézus halt meg, éppen leplezetlen valóság közösségeinkben. A világosság azonban minden sötétséget leleplez. Nem Pál apostol leplezi le, nem is a gyülekezet lelki vezetőjének a feladata, az Ige szerint is, Krisztus leplez le mindent. Olvassuk csak Jézus leleplező beszédeit, amelyeket mond a Jelenések könyvében egy-egy gyülekezetnek. Jézus leleplez minden közösséget. Ő méltó arra, hogy kimondja, megmondja, hol a hiba. Pál apostol csak körbe járja a bűnöket, de minden bűnt a fény alá Jézus helyez. Az ő mikroszkópja vizsgálja meg igazán a gyülekezeti kórokozókat. Neki van hatalma rá. Neki van ereje hozzá. Az ő világossága az igazi fényesség, nem másé. Ítélobíró és Osztóbíró Krisztus. Mert Ő él és országa örökké megáll. Nincs hatalmunk arra, hogy feltámadjunk, hogy megváltozzunk, hogy álomból valóság legyen. Jézusnak azonban van. Önfeltámadás nem létezik. Én változni, megújulni, szeretetet gyakorolni csak Jézus által tudok. Ébredj fel, támadj fel, kelj fel! Pál apostol a Jézusi parancsokat alkalmazza, de csak Jézus szavára tud feltámadni minden közösség. Jézus így gyógyít, Pál apostol is így ajándékoz életet Tábitának. Ébredj fel, kelj fel! Mintha az olyan könnyű lenne. Ha Jézus nem szól, még mindig negyednapos szagunk van, mint a holt Lázárnak. De Jézussal jó illatot terjeszthetünk, ha Ő felragyog nekünk.

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon az elhangzottakért...

Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „...az én Istenem fénysugarat küld nekem a sötétbe (Zsolt 18,29b).” Ámen.

Ének: 225 dicséret: „Nagy hálát adjunk az Atya Istennek...”